

Sygn. akt II AKa 315/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Przemysław W. Radzik

Sędziowie: SA Izabela Szumniak (spr.)

SO (del.) Sławomir Machnio

Protokolant sekretarz sądowy Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2021 roku

sprawy:

J. R., córki (...), urodzonej

(...) w G.

oskarżonej o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 maja 2019 r., sygn. akt XVIII K 140/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok ;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 315/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 maja 2019 r., sygnatura akt XVIII K 140/17

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

sąd odwoławczy NIE PRZEPROWADZAŁ POSTĘPOWANIA DOWODOWEGO

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		-----	-----	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
	-----	-----		

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonej	
	<p>1. Obrazę przepisu postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na braku dokonania przez Sąd Okręgowy, w pisemnym uzasadnieniu, ustaleń odnoszących się do zaprezentowanego w ustnych motywach wyroku wątku interesów oskarżonej i oskarżyciela posiłkowego, które - zdaniem Sądu Okręgowego - „dalekie były od klarowności i transparentności” oraz nad którymi - zdaniem Sądu Okręgowego - „trzeba się było zastanowić, czy te interesy należało ubierać w instytucję małżeństwa, czy nie można było na przykład zawrzeć umowy spółki cywilnej ” oraz o istocie relacji łączących oskarżoną i oskarżyciela posiłkowego, które należało – również zdaniem Sądu z ustnych motywów – oceniać nie przez pryzmat małżeństwa, a przez pryzmat działalności gospodarczej i wspólnie prowadzonych interesów, która to obraza miała wpływ na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>

treść orzeczenia, gdyż odmienne „spojrzenie” na relacje łączące oskarżoną i oskarżyciela w ustnych motywach i pisemnym uzasadnieniu oraz zaniechanie ustaleń w kontekście motywów wyroku przedstawionych po jego ogłoszeniu, spowodowało w konsekwencji że sąd błędnie ocenił pozostałe dowody, które to oceny stały się podstawą ustalenia: braku własności oskarżonej i spółki (...) do rzeczy objętych aktem oskarżenia.

2. Obrazę przepisu postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na rozstrzygnięciu nieusuniętych wątpliwości *expressis verbis* wskazanych w uzasadnieniu wyroku - na niekorzyść oskarżonej i w konsekwencji:

a) uznanie, że oskarżona nie przedstawiła oryginałów dokumentów podpisanych przez A. G. przy ustaleniu, że „Na potwierdzenie tej tezy przywołuje (oskarżona - uwaga autora) pismo prokuratora Artura Wańdocha z k. 3497. Jednak nie wynika z niego jednoznacznie, iż prokuratura w P. dysponowała oświadczeniami w oryginale, (str. 38 uzasadnienia) połączonym z jednoczesnym odwracaniem uwagi od kwestii oryginałów tych dokumentów poprzez twierdzenie: „Niemniej to nie brak oryginałów jest pierwszoplanowy przy ocenie znaczenia tych oświadczeń”,

b) uznanie, że umowa zastawu z dnia 15 listopada 2004r. nie powstała we wskazanej dacie, przy jednoczesnym stwierdzeniu: „Wydaje się, że dokument ten stworzono i przedstawiono dla wykazania, że nabyte obrazy były przedmiotem dalszych czynności prawnych, a zatem ich zakup

nie był pozorny. Dlatego wątpliwe jest dlaczego takie zabezpieczenie ustanowiono i to natychmiast w dniu zakupu obrazów (str. 34 uzasadnienia),

c) uznanie, że „A. G. przypieczętował i podpisał czyste kartki in blanco, które później oskarżona wypełniła tekstem bez wiedzy i woli podpisanego (str. 38-39 uzasadnienia) przy ustaleniu, iż „Sąd Okręgowy przyjął jako bardziej prawdopodobną wersję przedstawioną przez S. R.. Podał on między innymi, że oskarżona dysponowała arkuszami papieru podpisanymi i opieczętowanymi przez A. G.” (str. 38 uzasadnienia),

która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem następujących błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia z których wynika, iż oskarżona:

- nie przedstawiła oryginałów dokumentów podpisanych przez A. G.,

- popełniła czyn z art. 270 § 2 k.k.,

- nie była właścicielem obrazów E., L., M., W., Z., B. i W., których zabór jej zarzucono,

- nie posiadała prawa zastawu na obrazach E., L., M., których zabór jej zarzucono,

- nie posiadała roszczeń majątkowych wobec oskarżyciela posiłkowego i podmiotów z nim powiązanych.

3. Obrazę przepisu postępowania, tj. art. 442 § 3 k.p.k., polegającą na braku wykonania wskazań Sądu Apelacyjnego, zawartych w uzasadnieniu wyroku z

dniu 26 sierpnia 2015r. w postaci przeprowadzenia dowodu z akt sprawy 2 Ds. 1391/10 Prokuratury Rejonowej dla Warszawy Śródmieścia - Północ w Warszawie na okoliczność zawiadomienia przez oskarżyciela posiłkowego o rzekomym popełnieniu przez oskarżoną czynu z art. 270 k.k. i umorzeniu wskazanego postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, a z których wynika, iż oskarżona:

- nie była właścicielem obrazów E., L., M., W., Z., B. i W., których zabór jej zarzucono,
- nie posiadała roszczeń majątkowych wobec oskarżyciela posiłkowego i podmiotów z nim powiązanych,
- popełniła czyn z art. 270 § 2 k.k.

4. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 443 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., polegającą na dokonaniu nowych i niekorzystnych dla oskarżonej ustaleń faktycznych, których nie poczyniono w pierwszym wyroku sądu meriti z dnia 7 listopada 2014 roku, zaskarżonym wyłącznie na korzyść oskarżonej, tj. ustaleniu, że oskarżona:

- a) popełniła czyny z art. 270 § 1 i 2 k.k. w stosunku do dokumentów z kart: 646 654-657,
- b) nie miała roszczeń wobec oskarżyciela posiłkowego i podmiotów z nim powiązanych,
- c) nie działała w warunkach z art. 28 § 1 k.k. oraz art. 30 k.k.,

która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych, wyżej wskazanych w lit a-c), ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia a także błędnym tego rodzaju ustaleniem, iż oskarżona nie była właścicielem obrazów E., L., M., W., Z., W. i B., których zabór jej zarzucono.

5. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz z zasadami logiki, eksponującej - wbrew zasadzie obiektywizmu - znaczenie dowodu niekorzystnego dla oskarżonej w postaci zeznań jej męża (oskarżyciela posiłkowego) przy jednoczesnym odmówieniu wiarygodności dowodom przeciwnym bez jakiegokolwiek i należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy bądź wyeliminowaniu dowodów korzystnych dla oskarżonej z podstawy orzekania, co wyrażało się w:

a) wybiórczej i błędnej ocenie wyjaśnień oskarżonej, dokonanej z całkowitym pominięciem podnoszonego przez nią i wskazanego wyłącznie w motywach ustnych, a zarazem kluczowego dla rozstrzygnięcia, wątku „dalekich od klarowności i transparentności” interesów oskarżonej i oskarżyciela posiłkowego, który najpełniej widać na przykładzie podpisanego przez oskarżyciela posiłkowego dokumentu bez daty, opiewającego na 1 mln dolarów

b) wybiórczej i błędnej ocenie zeznań oskarżyciela posiłkowego poprzez pominięcie i nieustosunkowanie

się do licznych sprzeczności wewnętrznych i zewnętrznych w jego zeznaniach i przyjęcie tych zeznań za aksjomat, w takim zakresie w jakim potwierdzają one oceny i ustalenia faktyczne dokonane wbrew art. 442 §3 kpk przez sąd odwoławczy w wyroku z dnia 2 czerwca 2017 r., czego jaskrawym przykładem jest uznanie oskarżonej za winną kradzieży obrazu P. M. (...) („przedstawiał zielone tło, w prawym dolnym rogu był jakiś budynek” - str. 47 uzasadnienia), który został w dniu 16 kwietnia 2010 roku ujawniony podczas przeszukania budynku przy ul. (...) w K., jako pozostający we władaniu oskarżyciela posiłkowego i zobowiązaniu oskarżonej do naprawienia oskarżycielowi rzekomej szkody w kwocie 29.500 zł z tytułu rzekomego nieodnalezienia tego obrazu;

c) wybiórczej i błędnej ocenie zeznań świadków: L. H., T. H., J. G., K. C., L. Ż., A. P., A. B., J. P. (1),

d) zaniechaniu dokonania oceny zeznań świadków: B. P., K. S., T. S., J. P. (2), I. B. (1), H. B.,

e) błędnej ocenie zeznań świadków P. R., H. W., M. J. jako niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia,

f) zaniechaniu dokonania oceny przebiegu postępowania przygotowawczego, w szczególności prowadzonych w dniach 7-11 lutego 2010r czynności sprawdzających, połączonych z nieuprawnionym twierdzeniem, iż w postępowaniu sądowym nie podlega ocenie przebieg fazy przedsądowej,

g) zaniechaniu dokonania wszechstronnych i precyzyjnych ustaleń faktycznych co do zamiaru rem sibi habendi i zastąpieniu

ich obszernym przepisywaniem literatury dotyczącej instytucji prawa cywilnego, handlowego, rodzinnego połączonym z nieuprawnionymi twierdzeniami, iż przedmiotem trzeciego rozpoznania niniejszej sprawy było ustalenie jedynie prawa własności obrazów (str. 13 uzasadnienia),

h) dokonaniu - wbrew art. 182 § 1 k.p.k. - oceny motywów odmowy złożenia zeznań przez matkę oskarżyciela posiłkowego, połączonym z zaniechaniem dokonania oceny zachowania matki oskarżyciela posiłkowego na podstawie innych dowodów niż jej zeznania,

i) dokonywaniu alternatywnych ustaleń faktycznych dotyczących obrotu obrazami objętymi aktem oskarżenia pomiędzy oskarżoną i oskarżycielem z pozostawieniem sądowi odwoławczemu wyboru wersji, która ma być ostateczna (str. 46 uzasadnienia),

która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą

ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, a z których wynika, że:

- oskarżona nie była właścicielem obrazów E., W., Ż., B. i W., których zabór jej zarzucono
- oskarżona dokonała zaboru obrazu M.,
- oskarżona nie miała roszczeń majątkowych wobec oskarżyciela posiłkowego i podmiotów z nim powiązanych,
- oskarżyciel posiłkowy działając wraz z policjantem T. W. nie fingował przebiegu zdarzenia w dniu 7 lutego 2010 r. oraz mających

obciążać oskarżoną zdarzeń w okresie od 8 do 11 lutego 2010 r.

6. Obrazę przepisów postępowania, tj. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na braku odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia, a w szczególności braku odniesienia się do dowodu z:

a) protokołu oględzin telefonu komórkowego oskarżyciela posiłkowego z dnia 7 lutego 2010r., z którego wynika, że tego dnia przed godz. 15 nie nawiązał on skutecznego połączenia z nikim innym poza oskarżoną,

b) protokołu oględzin budynku przy ul. (...) w K. z dnia 7 lutego 2010,

c) notatki policjanta K. M. z dnia 7 lutego 2010 r. dotyczącej przebiegu zdarzenia,

d) zeznań oskarżyciela posiłkowego, w których podnosi, że notatka służbowa policjanta M. została sfalszowana intelektualnie (rozprawa z 15 stycznia 2018r.),

e) zeznań świadka K. L., dotyczących godziny i liczby telefonów otrzymanych przez oskarżyciela posiłkowego w restauracji w dniu 7 lutego 2010r.,

f) zeznań policjanta H. B. o przeprowadzeniu w dniu 7 lutego 2010 roku wizytacji w Komisariacie Policji w K., bezpośrednio po przybyciu do tej jednostki oskarżyciela posiłkowego oraz o spotkaniu świadka ze świadkiem H. W.,

g) zeznań świadka H. W., w których zaprzecza on znajomości i jakimkolwiek kontaktom, a

w szczególności spotkaniu, z policjantem H. B.,

h) notatki służbowej policjanta KPP w P. J. C. z dnia 8 lutego 2010r. wskazującej, iż w poszukiwaniach oskarżonej uczestniczyli funkcjonariusze Wydziału Techniki Operacyjnej Komendy Stołecznej Policji,

i) pisma z dnia 25 czerwca 2010r. Naczelnika Wydziału do Spraw Walki z Przestępczością Samochodową Komendy Stołecznej Policji zaprzeczającego, aby w poszukiwaniach oskarżonej uczestniczyli jacykolwiek funkcjonariusze Komendy Stołecznej Policji,

j) zeznań świadka T. S. odnoszących się do przebiegu zdarzeń w dniach 7-11 lutego 2010r. i nakłonienia go przez policjantów do umieszczenia obrazów w skrytce bagażowej,

k) zeznań świadka B. P. o przebiegu zdarzeń w dniu 5 lutego 2010r., w szczególności dotyczących udzielania świadkowi przez oskarżoną pełnomocnictwa do sprawy III RC 382/08 Sądu Rejonowego w Piasecznie,

l) zeznań świadka J. P. (1) w zakresie sposobu obracania dziełami sztuki przez oskarżoną i oskarżyciela posiłkowego,

m) zeznań świadka L. Ż. w zakresie rozmów przeprowadzonych przez tego świadka z oskarżycielem posiłkowym po dniu 7 lutego 2010 roku o uprzednim dokonaniu przez oskarżyciela posiłkowego rozporządzeń przedmiotowymi obrazami na rzecz oskarżonej,

n) umowy bez daty o alimenty, podpisanej przez oskarżoną i oskarżyciela posiłkowego (k. 1013),

o) umowy bez daty o poufności, podpisanej przez oskarżoną i oskarżyciela posiłkowego (k. 1014),

p) zeznań świadka K. S. dotyczących sposobu prowadzenia akt w III Wydziale Rodzinnym Sądu Rejonowego w Piasecznie i oznaczania przez sędziów dokumentów składanych na rozprawach,

q) pisma pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (k. 1266), dotyczącego wszycia nowych kart do akt III RC 382/08 Sądu Rejonowego w Piasecznie;

r) pisma B. L. z dnia 27 maja 2009r.;

s) pliku dokumentów, opatrzonych datami z lat 2002-2010 oskarżyciela posiłkowego po raz pierwszy podczas trzeciej w dniu 16 kwietnia 2018r., z których wynika inny stan prawny dotyczący obrazu Z. niż ustalony przez Sąd Okręgowy,

t) dokumentu z dnia 28 stycznia 2003r. sporządzonego przez żonę pokrzywdzonego J. G., w którym podaje, że jedynym miejscem prowadzenia działalności spółki (...) od lat jest wyłącznie Plac (...) w K.,

u) dokumentacji wskazanej przez sąd na str. 19 uzasadnienia jako „pakiety dokumentów potwierdzających toczące się postępowania cywilnych, administracyjnych i egzekucyjnych skierowanych przeciwko oskarżycielowi posiłkowemu

która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń

faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a z których wynika, że:

- oskarżona nie była właścicielem obrazów E., L., M., W., Z., B. i W., których zabór jej zarzucono;

- oskarżona dokonała zaboru obrazu M.,

- oskarżona nie miała roszczeń majątkowych wobec oskarżyciela posiłkowego i podmiotów z nim powiązanych,

8 oskarżyciel posiłkowy działając wraz z policjantem T. W. nie fingował przebiegu zdarzenia w dniu 7 lutego 2010 r. oraz mających obciążać oskarżoną zdarzeń w okresie od 8 do 11 lutego 2010r.

7. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 418 § 3 kpk w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., polegającą na:

a) sprzeczności ustaleń sądu wyrażonych w ustnych motywach wyroku z ustaleniami zawartymi w pisemnym uzasadnieniu, polegającą na tym, że w ramach ustnych motywów sąd wskazał, że „oczywiście relacje stron dalekie były od klarowności i transparentności”, natomiast w pisemnym uzasadnieniu, że relacje oskarżonej i oskarżyciela były klarowne i transparentne z jednoczesnym uznaniem braku klarowności dokumentów za okoliczności obciążające oskarżoną i mające dowodzić, iż dokonała ona czynu z art. 270 § 1 i 2 k.k.,

b) zaprzeczeniu w pisemnym uzasadnieniu wyroku motywom wyroku podanym ustnie w postaci twierdzeń, iż „oczywiście, że strony łączyły interesy ale to też trzeba się było zastanowić, czy te interesy należało ubierać

w instytucję małżeństwa czy nie można było na przykład zawrzeć umowy spółki cywilnej i zastąpieniu w pisemnym uzasadnieniu tych twierdzeń wykazywaniem, że relacje oskarżonej i oskarżyciela posiłkowego sprowadzały się wyłącznie do alimentów i darowizn dokonywanych między małżonkami, która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu.

8. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., polegającą na podaniu w uzasadnieniu wyroku szeregu nieprawdziwych okoliczności, dotyczących przebiegu procesu i zawartości akt sprawy, tj. w szczególności podanie:

a) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż w sprawie okolicznością bezsporną było „wyniesienie przez oskarżoną komputera przenośnego” (str. 4 uzasadnienia), albowiem oskarżona niezmiennie temu zaprzeczała, co znalazło wyraz w akcie oskarżenia,

b) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż w sprawie okolicznością bezsporną było to, iż „ze wskazanymi dziełami sztuki zabrano elementy pościeli jako ich opakowanie” (str. 4 uzasadnienia), albowiem oskarżona od początku temu zaprzeczała,

c) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż oskarżana utrzymywała, że do telefonu i komputera przysługiwało jej prawo własności (str. 4 uzasadnienia), albowiem oskarżona niezmiennie zaprzeczała zabrani

komputera, a o telefonie twierdziła, że stanowi własność oskarżyciela posiłkowego,

d) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż w toku trzeciego rozpoznania sprawy przesłuchano K. C. (str. 5 uzasadnienia), albowiem świadek ta była słuchana tylko raz w toku 10-letniego postępowania, tj. w dniu 3 lipca 2012r.,

e) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż oskarżona „sugerowała wręcz, że mąż wcale nie pojechał do W., lecz pozostał w okolicach domu w K.” (str. 6 uzasadnienia), albowiem oskarżona nigdy nie złożyła wyjaśnień o tej treści,

f) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż świadek L. Ż. podczas pierwszego przesłuchania (k. 123-124) zeznawał o jakichkolwiek informacjach uzyskanych od świadka T. S., a w szczególności o „porwaniu” obrazów (str. 11 uzasadnienia), gdyż zeznań takich świadek ten nie składał,

g) nie odpowiadającego rzeczywistości twierdzenia: „charakterystyczne, iż oskarżana, czyniąc z tego policjanta (T. W. - uwaga autora) czarny charakter sprawy nigdy nie zawnioskowała o jego przesłuchanie” (str. 13 uzasadnienia), albowiem wniosek o przesłuchanie tej osoby oskarżona złożyła już w dniu 29 grudnia 2012r., a jego oddalenie (10 maja 2013r., k. 2875) stało się przedmiotem zarzutu odwoławczego w apelacji obrońcy z 2015r. od pierwszego wyroku skazującego z dnia 7 listopada 2014 roku,

h) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż

„pozew J. R. z maja 2008 roku o dopuszczenie do korzystania z mieszkania celem zaspokojenia potrzeb rodziny, pozew o przyczynienie się do zaspokojenia potrzeb rodziny (wraz z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia) oraz wnioski o rozstrzygnięcie o istotnych sprawach rodziny" były rozpoznawane przez Sąd Rejonowy w Piasecznie jako sprawa o sygn. Akt III RC 382/08 (str. 14 uzasadnienia) albowiem, pozew o dopuszczenie do korzystania z mieszkania celem zaspokojenia potrzeb rodziny został wyłączony do odrębnego rozpoznania, podobnie jak wniosek o rozstrzygnięcie o istotnych sprawach rodziny a sprawa III RC 382/08 toczyła się jedynie o przyczynianie się do zaspokojenia potrzeb rodziny;

i) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż do akt III RC 382/08 nie były wszyte tylko dokumenty złożone przez oskarżoną na rozprawie w dniu 5 listopada 2008 r. (str. 16 uzasadnienia), albowiem ze wskazanymi aktami nie był także połączony dokument złożony przez adw. A. R. na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2009r. (k. 428),

j.) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż pismem z dnia 6 czerwca 2010 r. w sprawie III RC 382/08 oskarżona twierdziła, że dnia 5 listopada 2008 r. nie złożyła kopii ugody z 8 sierpnia 2008r." (str. 16 i uzasadnienia), albowiem oskarżona od początku postępowania twierdzi, iż dnia 5 listopada 2008 r. złożyła kopię ugody z 8 sierpnia 2008r., zaprzeczając natomiast, aby złożyła ją w wersji bez odręcznych zapisków;

k) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż „nie udało się uzyskać dokumentu, na podstawie którego spółka (kontrolowana przez pokrzywdzonego J. G. – uwaga autora) uzyskała prawo do lokalu przy ul. (...) (str. 25 uzasadnienia), albowiem dokument taki uzyskano już podczas pierwszego rozpoznania sprawy (k. 2120);

l) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż oskarżona przedstawiła wywody dotyczące austriackiego kodeksu cywilnego [((...)) str. 26 uzasadnienia], albowiem oskarżona nigdy nie określiła, jakie prawo obce ma jej zdaniem znaleźć zastosowanie do dokumentu opiewającego na milion dolarów i wskazywała, że ustalenia dotyczące prawa mającego zastosowanie do relacji oskarżonej i oskarżyciela posiłkowego należało poczynić już w postępowaniu przygotowawczym,

m) nie odpowiadającego rzeczywistości twierdzenia iż „z tych jej (oskarżonej - uwaga autora) rozważań nie wynika w żaden sposób, że ktoś inny był właścicielem obrazu, a już szczególnie, że był nim S. R., ewentualnie spółka (...) lub Fundacja” (str. 27 uzasadnienia), albowiem oskarżona już przy pierwszym (a także drugim i trzecim) rozpoznaniu sprawy wyjaśniła, że już w 2004 roku oskarżyciel posiłkowy rozporządzał obrazem Z. jak właściciel (rozprawa 16 kwietnia 2014r.),

n) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż „wartość poszczególnych obrazów i stan ich zachowania po odzyskaniu (tak wymienionych jak i pozostałych) ustalono na

podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu historii sztuki" (str. 31 uzasadnienia), albowiem nigdy nie wywołano opinii biegłego na okoliczność wartości obrazu P. M., którą sąd ustalił samodzielnie;

o) nieodpowiadającego rzeczywistości twierdzenia, iż „oskarżona ostatecznie zaprzeczyła (k. 4922), by w jej obecności pp. (...) i C. dokonywali jakiegokolwiek transakcji dotyczących obrazu W.” albowiem oskarżona w rzeczywistości wyjaśniła: „Nie jest prawdziwe (zawarte na str. 20 orzeczenia z czerwca 2017 roku) twierdzenie jakoby nie kwestionowała rzekomego zawarcia w mojej obecności umowy na przedmiotowy obraz W.. Tu również nie wskazano, gdzie miały być tej treści moje rzekome wyjaśnienia. W tym miejscu jeszcze raz zaprzeczam, aby w mojej obecności świadkowie C. i (...) dokonywali jakiegokolwiek transakcji dotyczącej przedmiotowego obrazu W. (k. 4922),

która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, a z których wynika, że:

- oskarżona nie była właścicielem obrazów E., L., M., W., Ż., B. i W., których zabór jej zarzucono,
- oskarżona dokonała zaboru obrazu M.,
- oskarżona nie miała roszczeń majątkowych wobec oskarżyciela posiłkowego i podmiotów z nim powiązanych,
- oskarżyciel posiłkowy działając wraz z policjantem T. W. nie

	fingował przebiegu zdarzenia w dniu 7 lutego 2010 r. oraz mających obciążać oskarżoną zdarzeń w okresie od 8 do 11 lutego 2010 r.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszym rzędzie należy poczynić kilka uwag o charakterze ogólnym, dotyczących samej konstrukcji złożonego środka odwoławczego. Oczywistym jest, że zarzut apelacyjny stanowi twierdzenie strony o uchybieniach popełnionych przez Sąd I instancji. Zarzut ten powinien być przy tym kierowany w pierwotną przyczynę wadliwości orzeczenia. Przyjęcie założenia przeciwnego rodzi bowiem konieczność, jak to mamy do czynienia w apelacji obrońcy – stawiania bardzo rozbudowanych zarzutów, co nie służy przejrzystości wniesionego środka odwoławczego. Ponadto, jakkolwiek w apelacji skarżący może sformułować wiele zarzutów, to każdy z nich powinien dotyczyć innego uchybienia. Przyjmąc zatem należy, że ta sama okoliczność podnoszona w środku odwoławczym powinna znaleźć odzwierciedlenie tylko w jednym zarzucie. Tymczasem przedmiotowa apelacja, zawierająca szereg zarzutów wskazuje zasadniczo na tożsame uchybienia popełnione przez Sąd I instancji. Dodatkowo, uzasadnienie apelacji nie odnosi się do wcześniej postawionych zarzutów lecz sformułowane jest według zupełnie innego klucza, gdzie w pierwszym rzędzie poddano krytyce orzeczenie Sądu Apelacyjnego w sprawie II AKa 158/17, a później skarżąca odnosiła się sukcesywnie do uzasadnienia	

orzeczenia sporządzonego przez Sąd meriti. Taka konstrukcja apelacji w połączeniu z drobiazgowością, nadmiernym, nieadekwatnym rozbudowaniem i wielowątkowością tego środka zaskarżenia powoduje, że jest on wysoce nieczytelny i utrudnia odkodowanie rzeczywistej woli skarżącego.

W ocenie Sadu Apelacyjnego Sąd Okręgowy sprostął w pełni uprzednim wskazaniom sądu odwoławczego w zakresie zweryfikowania autentyczności spornych dokumentów w sprawie (ugody bez daty, umowy zastawu i oświadczeń A. G.) i prawidłowo ustalił, że złożona przez oskarżoną w formie kopii dokumentacja, z której wywodziła prawa do konkretnych obrazów nie może zostać uznana za autentyczną. Okoliczność tę szczegółowo i logicznie uzasadnił wskazując, że wersja lansowana przez oskarżoną na podstawie złożonych przez nią, wykluczających się dokumentów nie mogła stać się podstawą do ustalenia istnienia jej praw do spornych obrazów. Nie można podzielić zarzutu obrońcy oskarżonej (pkt 1 apelacji), że sąd nie poczynił ustaleń o rzeczywistych relacjach pomiędzy oskarżoną i oskarżycielem posiłkowym. Stan faktyczny w tym zakresie został zrekonstruowany w sposób prawidłowy i wyjątkowo wnikliwy jak na potrzeby niniejszego postępowania. Bez względu na łączące strony relacje osobiste i ekonomiczne byli oni małżeństwem i to determinowało ocenę prawną zachowania oskarżonej, która dokonała zaboru przypisanych jej rzeczy ruchomych w postaci obrazów oraz komputera i telefonu z domu w K.. Słusznie Sąd ustalił przy tym, że bez względu na rodzaj

zmieniających się w czasie relacji pomiędzy małżonkami od pewnego momentu kwestie finansowe stały się dla nich najistotniejsze. Nie stoi to w sprzeczności z cytowanymi tezami ustnego uzasadnienia, do którego z przyczyn oczywistych Sąd odwoławczy nie miał dostępu. Wbrew postawionym przez apelującą zarzutom (pkt 2 apelacji) w sprawie nie zaistniały wątpliwości o charakterze dowodowym, które nakazywałyby przyjęcie wersji najkorzystniejszej dla oskarżonej. Przypomnienia wymaga, że reguła określona w art. 5 § 2 kpk nie ma zastosowania gdy wątpliwości w zakresie przyjętych ustaleń podnosi strona, a nie stały się one udziałem orzekającego merytorycznie sądu, który dowody ocenił w zgodzie z dyspozycją art. 7 k.p.k., tak jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Zarzut czyniony przez obrońcę, tj naruszenie reguły in dubio pro reo skutkujące błędnym ustaleniem stanu faktycznego dotyczącego nieprzedstawienia oryginałów dokumentów podpisanych przez A. G. a finalnie ustaleniem, że oskarżona nie była właścicielką obrazów E., L., M., W., Z., B. i W. jest tylko i wyłącznie polemiką z prawidłowymi ustaleniami sądu I Instancji zaprezentowanymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd I instancji dokonał w tym zakresie prawidłowej oceny dowodów z dokumentów, które miały być rzekomo podpisane przez A. G. oraz zeznań oskarżyciela posiłkowego, które w tej części obdarzył wiarą, co następnie logicznie i przekonująco uzasadnił. W tożsamy sposób ocenił umowę zastawu z dnia 15 listopada 2004 r., na którą powoływała się oskarżona

i właściwie wykazał dlaczego w jego ocenie do zawarcia tej umowy nie doszło.

Odnosnie zarzutu naruszenia zaleceń sądu odwoławczego może on stanowić względną przesłankę odwoławczą w rozumieniu art. 438 pkt 2 kpk. Niemniej jednak o takim naruszeniu mowy być nie może w sytuacji gdy dany dowód staje się zbędny w związku z wyjaśnieniem określonej okoliczności za pomocą innych dowodów, bądź też uznanie danej okoliczności przez sąd. Co więcej wskazania Sądu Apelacyjnego, o których mówi skarżąca skierowane były do sądu rozpoznającego sprawę o sygnaturze XVIII K 209/15 (pkt 3 apelacji).

W zakresie zarzutów z pkt 4 apelacji to są one rażąco niezasadne. Dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne we wskazanym w punkcie 4 apelacji zakresie są pochodną prawidłowej i kompleksowej oceny materiału dowodowego. Nie ulega przy tym wątpliwości, że nie były przedmiotem orzekania sądu meriti kwestie popełnienia przez oskarżoną czynów z art. 270 § 1 i 2 kk.

W zakresie obrazy wskazanych w punkcie 5 apelacji przepisów postępowania karnego w pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że obrońca powołując jednocześnie obrazę przepisów art. 5 § 2 kpk i 7 kpk nie dostrzega, że mają one charakter rozłączny a zastosowanie art. 5 § 2 kpk możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny, spełniającej wymogi określone w art. 7 kpk pojawią się wątpliwości, których nie da się wyeliminować (wyrok Sądu Najwyższego z

1.02.2012 r., II KK 141/11, Legalis). Środek odwoławczy powinien być konstruowany przez podmioty kwalifikowane w sposób przejrzysty, jasno i precyzyjnie wskazywać i formułować zarzuty odwoławcze, tak aby organ odwoławczy nie był zmuszony do dociekania jaka była rzeczywista wola skarżącego. Analiza zarzutów przedmiotowej apelacji, której dokonał sąd odwoławczy pozwala na przyjęcie, iż co do zasady obrońca oskarżonego podjął próbę zakwestionowania sposobu oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy i w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych. Próba ta okazała się być nieskuteczna. Obrońca nie wykazał bowiem rzeczywistych i konkretnych błędów faktycznych lub logicznych w rozumowaniu Sądu, czy też niezgodności przeprowadzonej oceny z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym. Wbrew zarzutom Sąd I instancji pomimo obszerności i zawilości sprawy dokonał prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonej i zeznań oskarżyciela posiłkowego. Wskazał i szczegółowo wyjaśnił dlaczego wyjaśnień oskarżonej w znacznej części nie uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie, wbrew zarzutom dokładnie opisał w jakiej części dał wiarę zeznaniom S. R., a w jakiej tej wiary odmówił i dlaczego. Również ocena zeznań świadków wskazana w tej części apelacji (pkt c i e) jest wbrew zarzutom zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz została wyczerpująco i logicznie uargumentowana. Zarzut wybiórczej i błędnej oceny między innymi zeznań świadków T. H. i L. H. (k. 5617 uz.), M. J. i H. W. (k. 5618), P. R., K. C. ((...)), A. P. ((...)),

J. P. (1), A. B. (k. 5645 uz) są wyłącznie polemiką z prawidłową, nieprzekraczającą swobodnej oceną dokonaną przez sąd meriti. Nie zaniechał również sąd oceny zeznań świadków B. P., K. S., T. S., J. P. (2) (...), I. B. (1) (...), H. B. skoro część z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń faktycznych.

Nie dopuścił się Sąd meriti również uchybień wskazanych w punkcie 6, 7 i 8 i 11 apelacji. Obraza przepisu art. 424 kpk nie stanowiła i nie stanowi naruszenia prawa procesowego o charakterze mającym wpływ na treść orzeczenia bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku. Sporządzenie uzasadnienia jest zatem czynnością wtórną wobec samego orzekania. O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje jego uzasadnienie lecz materiał dowodowy stanowiący podstawę orzeczenia. Nadto z uwagi na treść art. 455 a kpk obowiązującego od 1.7.2015 r. podnoszenie tego rodzaju zarzutu jest niezasadne i bezcelowe skoro nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk. Jednocześnie obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie (art. 410 kpk) nie oznacza, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące gdyż jest uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych, jeśli ich treść jest rozbieżna. Jednocześnie wskazując na obrazę przepisów postępowania art. 424 kpk (pkt 6 – 8 i 11 apelacji) obrońca w zasadzie kwestionuje i to bardzo drobiazgowo ustalenia sądu meriti co do przebiegu stanu faktycznego w sprawie. Jest to o tyle nieprawidłowe,

że rzekome uchybienia sądu w sferze motywacyjnej wyroku nie mogą rodzić skutków w zakresie nieprawidłowych ustaleń faktycznych. To powoduje, że do tak postawionych zarzutów nie sposób właściwie się odnieść.

W zakresie zarzutów z pkt 6 apelacji dotyczących co do zasady okoliczności zainicjowania postępowania przeciwko niej w przedmiotowej sprawie Sąd meriti słusznie wskazał na stronie 9 -11 uzasadnienia (k. 5616), że brak jest przekonywujących dowodów, że powiadomienie policji o zaborze dokonanym przez oskarżoną stanowiło prowokację oskarżyciela działającego w porozumieniu T. W.. Jednocześnie śledztwo z zawiadomienia oskarżonej w przedmiocie przekroczenia uprawnień czy niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy KPP w P. zostało umorzone. Ponadto, wbrew lansowanej przez oskarżoną wersji zdarzenia zabór rzeczy ruchomych odbył się tak jak opisywali to świadkowie T. H. i L. H. w tym również świadek Ż. powołujący się na słowa T. S. o porwaniu obrazów. Słusznie Sąd Okręgowy dał im w tym zakresie wiarę. Ich podważanie w apelacji przez obrońcę, stosując technikę cytowania wyjętych z kontekstu depozycji musi być skazane na niepowodzenie. Podobnie jak analizowanie najdrobniejszych nawet nieścisłości w zeznaniach świadków celem wyprowadzenia wniosku o ich generalnej niewiarygodności.

Lp.	Zarzuty obrońcy oskarżonej	
	<p>9. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., polegająca na:</p> <p>a) nierozpoznanie wniosku dowodowego oskarżonej z dnia 17 kwietnia 2018r. o zwrócenie się do Komendy Stołecznej Policji o informację, czy w dniu 7 lutego 2010r. były prowadzone przez tę jednostkę jakiegokolwiek działania nadzorcze w Komisariacie Policji w K. na okoliczność nieprowadzenia takich działań przez funkcjonariuszy Komendy Stołecznej Policji w Komisariacie Policji w K. i wytworzenia pretekstu dla przyjazdu w dniu 7 lutego 2010 rok do KP w K., powiązanego z oskarżycielem posiłkowym, policjanta T. W. z (...) w celu wywarcia wpływu na natychmiastowe wszczęcie i bieg postępowania przeciwko oskarżonej,</p> <p>b) nierozpoznanie wniosków dowodowych oskarżonej, złożonych przez nią w odpowiedzi na akt oskarżenia,</p> <p>która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, a z których wynika, że oskarżyciel posiłkowy wraz z policjantem T. W. nie fingował przebiegu zdarzenia z dnia 7 lutego 2010r. oraz że oskarżona popełniła zarzucany jej czyn.</p> <p>10. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 9 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 6 k.p.k., polegająca na:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

a) zaniechaniu przesłuchania w charakterze świadka policjanta T. W. na okoliczność jego relacji z oskarżycielem posiłkowym w latach 2004-2010 oraz sfingowania inkryminowanego zdarzenia w dniu 7 lutego 2010 r. przez oskarżyciela posiłkowego,

b) zaniechaniu wezwania i poszukiwania u oskarżyciela posiłkowego oraz u osób prawnych przez niego reprezentowanych, dokumentu podpisanego przez oskarżoną po 2008 roku - oświadczenia o braku roszczeń, o którym to dokumencie oskarżyciel posiłkowy zeznawał w dniu 10 lutego 2010r. (k. 53) na okoliczność zweryfikowania, czy po 2008 roku powstał pomiędzy oskarżoną i oskarżycielem posiłkowym jakikolwiek inny dokument niż ugoda z k. 646 która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, a z których wynika, że:

- oskarżyciel posiłkowy wraz z policjantem T. nie fingował przebiegu zdarzenia w dniu 7 lutego 2010r. oraz szeregu mających obciążać oskarżoną zdarzeń w okresie od 8 do 11 lutego 2010r.,

- oskarżona popełniła zarzucany jej czyn oraz czyny z art. 270 § 1 i 2 k.k.

11. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na:

a) niewskazaniu i niewyjaśnieniu, na jakiej podstawie prawnej sąd ustalił, że oskarżona nie była posiadaczem rzeczy, której kradzież jej zarzucono, skoro jednocześnie ustalił, że oboje małżonkowie są współposiadaczami

domu i przedmiotów urządzenia domowego na podstawie art. 28 kro(str. 51 uzasadnienia) i uznał oskarżoną, na podstawie tego przepisu, za uprawnioną w dniu 7 lutego 2010 r. do domu (i przedmiotów jego urządzenia), z którego miała dokonać zaboru,

b) niezajęciu stanowiska co do zapatrywań prawnych przedstawionych przez Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 2 czerwca 2017r. o treści: w przypadku przyjęcia błędu co do okoliczności czynu zabronionego, uniewinnienie byłoby zasadne jedynie w sytuacji, gdyby wykazane zostało, że błędne przekonanie oskarżonej co do okoliczności wyłączającej bezprawność czynu jest usprawiedliwione, która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, a z których wynika, że oskarżona nie była posiadaczem ruchomości, której zabór jej zarzucono.

12. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k., art. 193 § 1 kpk i art. 410 kpk polegającą na zaniechaniu podjęcia czynności, zmierzających do ustalenia wartości obrazu autorstwa P. M. (...), która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia w przedmiocie wartości tego obrazu oraz błędnym nałożeniem na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody.

13. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k., art. 196 § 3 k.p.k., art. 201 k.p.k., polegającą na

	<p>przeprowadzeniu dowodu zarówno opinii biegłej z zakresu historii sztuki I. B. (2), pomimo, że; pojawiły się powody osłabiające zaufanie zarówno do bezstronności, jak i wiedzy tej biegłej, która przed powołaniem do niniejszej sprawy opiniowała przedmiotowe obrazy w innym postępowaniu (5 Ds. 79/10 Prokuratury Rejonowej w Pruszkowie) i sama przyznała, iż firmowana przez nią opina nie jest jej autorstwa: „i pokazałam tą fotografię pani konserwator M. L., która jest profesorem na wydziale konserwacji malarstwa na (...) w W. i żeby ona określiła, jakiego rzędu jest to skala zniszczeń i z tej rozmowy ja potem wedle jej opinii mówiłam jak daleko są zniszczone, jakie są zniszczenia tych obrazów, (t. XIV, k. 2829), która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowałą poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, w przedmiocie wartości obrazów W., E., L., M., B., W. i Z..</p> <p>14. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., poprzez zaniechanie w gromadzeniu materiału dowodowego w zakresie sytuacji rodzinnej, majątkowej oraz dochodów oskarżonej, które to naruszenie - z uwagi na treść 624 § 1 k.p.k. - miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem czyni rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania błędne i co najmniej przedwczesne.</p>	

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		

Co do kwestii nieprzesłuchania w przedmiotowej sprawie osoby T. W. (zarzuty z pkt 8, 9 i 10) apelacji to przecież jak sama wskazuje oskarżona k. 7 wniosek o jego przesłuchanie został oddalony i choć stało się to podstawą zarzutu odwoławczego w apelacji obrońcy z 2015 r. to wytyczne sądów odwoławczych nie zawierały konieczności przesłuchania go w charakterze świadka. Jednocześnie Sąd meriti przeprowadzenie tego dowodu uznał za zbędne wskazując, że przedmiotem rozpoznania nie był przebieg śledztwa przeciwko oskarżonej, lecz zabór mienia w domu w K. i ustalenie uprawnień właścicielskich. Z tych samych przyczyn zbędne było w ocenie Sadu odwoławczego prowadzenie postępowania w kierunku „nieprowadzenia działań nadzorczych przez funkcjonariuszy (...) w KP w K. (...)” i słusznie zaniechano czynności dowodowych w tym zakresie. Sąd I Instancji prawidłowo wykazał przy tym, że brak jest wystarczających przesłanek dla uznania, że cała sytuacja z zaborem obrazów była li tylko skutkiem prowokacji oskarżyciela posiłkowego przeprowadzonej z udziałem funkcjonariusza Policji.

Zarzut niewyjaśnienia okoliczności wskazanej w 11 a. jest zupełnie bezpodstawny skoro sąd na stronie 51 wskazał, że czym innym jest przecież wynikające z art. 28 kro prawo do współposiadania i używania a czym innym rozporządzenie komputerem i telefonem, które spowodowało się do ich zaboru czyli wyjęcia spod władztwa ich rzeczywistego posiadacza, którym był S. R.. Zebrane w sprawie dowody potwierdzają przy tym, że wskazane

ruchomości, bez względu na podstawę prawną należały do oskarżyciela i jedynie użyczał ich on czasami oskarżonej do używania. Odnośnie natomiast zarzutu z pkt 11 b sąd meriti nie przyjął aby w przedmiotowej sprawie zachodziła sytuacja błędu co do okoliczności czynu zabronionego. Bezzasadnym pozostaje również zarzut zaniechania podjęcia czynności zmierzających do ustalenia wartości obrazu (...). Wobec nieodnalezienia obrazu nie było możliwe dokonanie wyceny przez biegłego, niemniej jednak na chwilę zdarzenia był on wyceniany na kwotę 30.000 zł.

Wbrew zarzutom (pkt 13 apelacji) opinia biegłej I. B. (2) jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Podnoszone przez obrońcę okoliczności nie wskazują w ocenie Sadu Apelacyjnego na istnienie powodów osłabiających zaufanie do bezstronności biegłej. Twierdzenia o jej braku wiedzy i braku samodzielności w sporządzaniu opinii są gołosłowne i Sąd odwoławczy ich nie podziela.

Sąd I Instancji słusznie uznał, że brak jest podstaw do odstąpienia na podstawie art. 624 kpk od obciążenia oskarżonej kosztami postępowania w sprawie i koszty te zasądził na podstawie art. 627 kpk. Zarzut przedwczesności tego rozstrzygnięcia jest zupełnie chybiony.

Wniosek

zasadny

częściowo zasadny

oba wnioski niezasadne

1. O zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie,

2. Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie

Wnioski obrońcy są niezasadne. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił przebieg stanu faktycznego i dokonał właściwej subsumpcji zachowania J. R. pod wskazane normy prawne. Nie zachodzą podstawy do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskaźać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Całość rozstrzygnięcia Sądu I Instancji</i>	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Podniesione w apelacji zarzuty nie zostały potwierdzone w postępowaniu apelacyjnym, a nadto sąd odwoławczy nie stwierdził także okoliczności prowadzących do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego orzeczenia poza granicami środków odwoławczych.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany.	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia.	
-----	-----
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.	
-----	-----
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
-----	-----	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
-----	-----	
5.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
-----	-----	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	II	zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję.

7. PODPIS		
Przemysław W. Radzik Izabela Szumniak Sławomir Machnio		
<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana